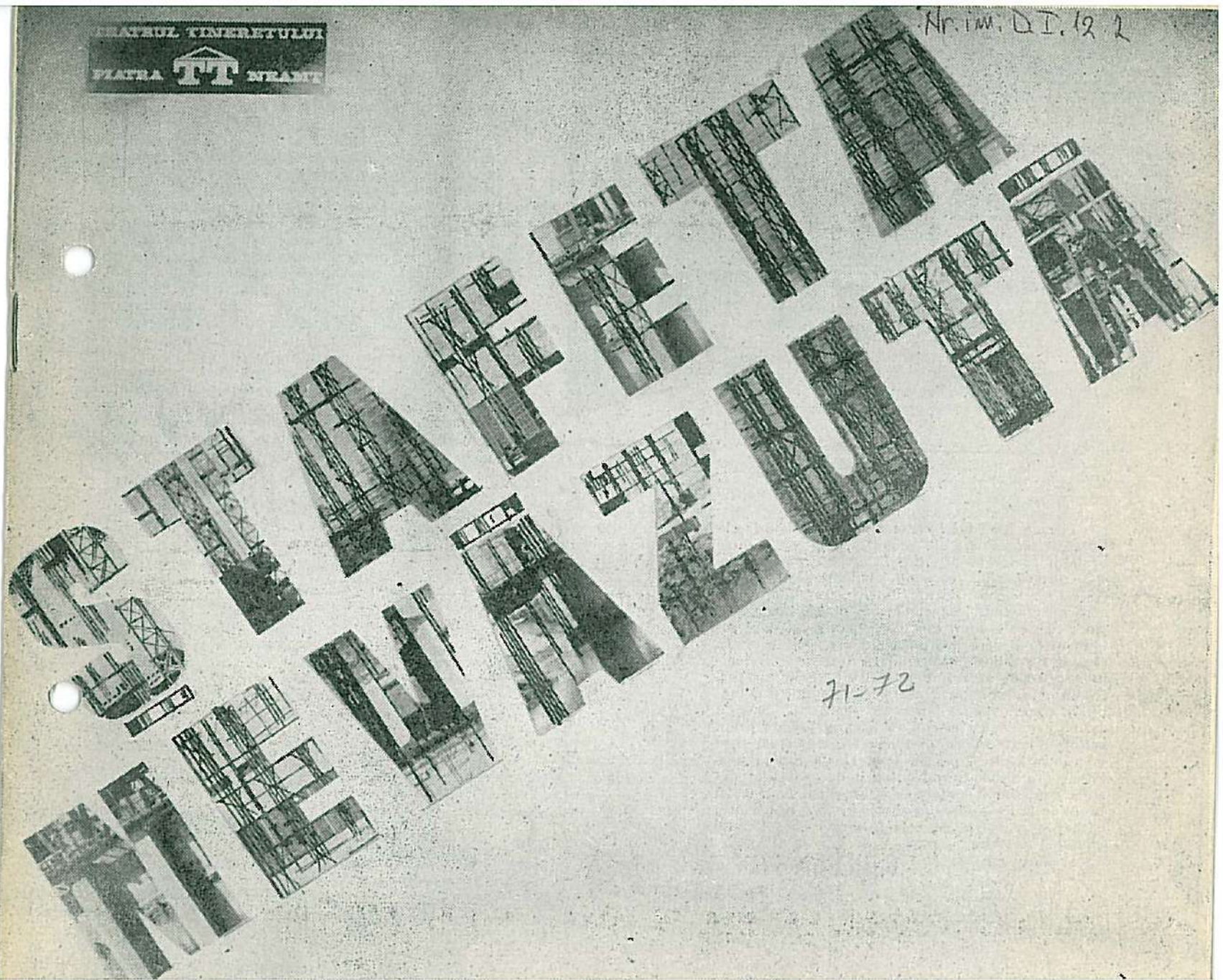
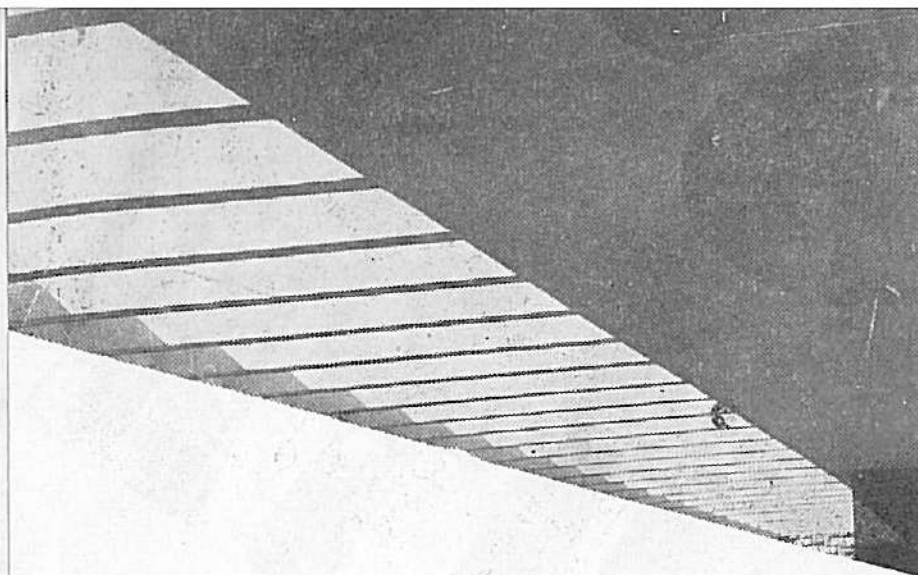

71-72

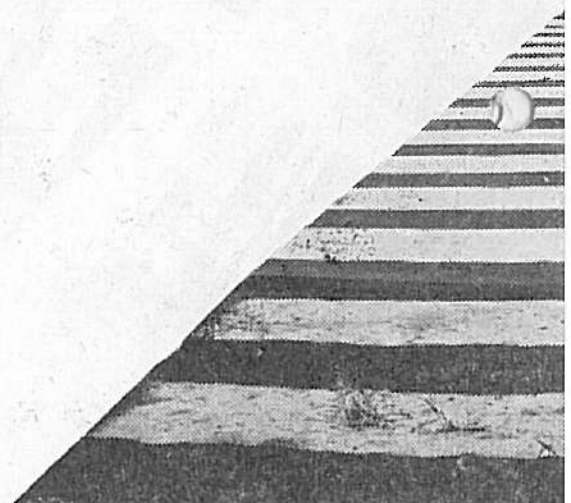
Pieseile lui Paul Everac sînt scurte istorii ale actualității, sondări ale raporturilor etice între oamenii societății noastre. În fiecare piesă a sa, e un erou tenace, care nu se mulțumește cu jumătăți de măsură dorind, într-o frământare sinceră a conștiinței, să cunoască tot adevărul pentru a-i putea conferi eficiență socială, un erou solidă și loial care ia asupra lui problemele altora și ale sale proprii încercînd să descifreze conexiunile normale și să le demistifice pe cele false ori fortuite. Investigația aceasta neconținută a actualității, practică de peste un deceniu, mai cu seamă prin teatru merită a fi caracterizată drept sensibilă atît pentru pasiunea statornică cu care e profesată cît și pentru impresionabilitatea nealăturată a dramaturgului față de mutațiile din sfera conștiinței contemporanilor. Paul Everac își propune să fie explorator și constructor, urmărind, așadar, prin sondajele sale în straturile spiritului un ideal practic.

Valentin SILVESTRU

„Ștafeta nevăzută” e un simbol nobil al unei nobile trăsături definitorii pentru realitatea spirituală socialistă. Dramaturgul, cunoscut pentru accentuata sa aplicare spre o tematică cu implicații de ordin etic în primul rînd, a fost inspirat atunci cînd a abordat o astfel de problemă, și desfășurarea acțiunii imaginată de el argumentează convingător ideea de la care a pornit.

În mod deosebit se cuvine relevată apariția în peisajul literaturii noastre dramatice, o dată cu această piesă, a unui erou cu adevărat contemporan, purtător de cuvînt curajos și înfăcărat al mesajului de înalt umanism specific lumii noastre morale. Inginerul Anghel Dobrian devine, astfel, o prezentă vie, concludentă pentru transformările adînci operate în planul conștiinței sub influența hotărîtoare a ideilor socialismului. Numit director al unei fabrici aflată în plină construcție, el are de înfruntat nenumărate situații dificile, care li oferă prilejul să-și verifice și să-și definească propriile sale trăsături de caracter și conștiință. Ieșind învingător, el se impune spectatorului, care aplaudă, cu satisfacție și căldură, în biruința lui, biruința unei poziții înaintate, a unei demnități superioare, a unui punct de vedere contemporan.

Dinu SĂRARU

APARINDU-L PE VELCESCU

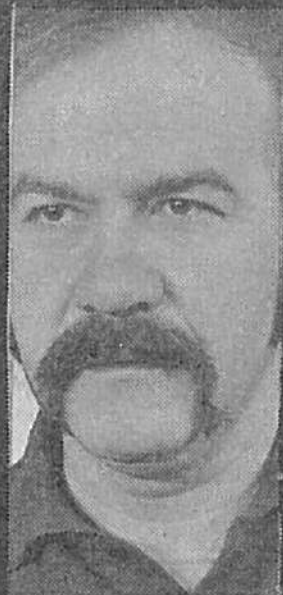
Inginerul Dobrian este numit director general al unei mari întreprinderi, în condițiile înlăturării lui Velcescu, victima unor acuzații grave, dar nefondate, dovedite a fi mașinațiunile unor elemente oportuniste și corupte. Descoperind adevărul, Dobrian — comunist loial și intransigent — simte că trebuie să reconsidere, cu orice preț, activitatea fostului director reabilitându-l.

Mobilurile interioare care-l fac pe Dobrian să refuze compromisul etic reprezintă conținutul mărturisirilor sale ce urmează:

„O fabrică e un organism viu, unde toate părțile își răspund. Noi trebuie să simțim în sufletul nostru fiecare părticică din fabrica asta. Pentru mine una din cele mai mari bucurii pe care le am e să descopăr, și anume să descopăr resursele adânci, umane, care dictează cutare sau cutare acțiune. Sintem cu toții într-un fel de ștafetă nevăzută, care face o cursă lungă, unică în istorie.

Atitudinea pentru om nu e o chestiune sezonieră: suspendăm ținuta morală pentru că alăptăm. E o chestiune de substanță. Cu asta alăptăm. Și nu un copil, ci viitorul nostru. Ce valoare umană, ce principii îi dau copilului meu, pe ce reazem umanitatea din el, dacă eu, în clipa asta mă fac că nu știu că un om a fost ofensat și subestimat și demoralizat, și că potențialul lui uman a fost înjumătățit? Nu soarta administrativă a lui Velcescu mă interesează, ci soarta lui umană și politică. Un om, un singur om de rea credință, pe care de altfel partidul l-a și blamat la timp, a speculat toate greutățile, toate nemulțumirile, toate zvonurile și reclamațiile care s-au adunat în aproape un an și din care cea mai gravă e insuccesul lui Velcescu.

Eu nu afirm că s-a greșit, afirm că nu s-a cunoscut totul. Și nu lupt împotriva cuiva, ci pentru ceva. Am să mă duc să spun: tovarăși, l-ați considerat greșit pe tovarășul Velcescu. Meritele pe care mi le atribuiți trebuie să le împart neapărat cu el. Să primesc în fiecare zi, senin, felicitări pentru succesele mele, să știu că undeva este un om care suferă din cauza lor și să tac? Am fructificat experiența lui, eșecul lui, asta am făcut. Oriunde pun mîna, simt că a fost și mîna lui înainte. Și puietul sub care stăm acum e sădit de Velcescu. Dar pînă n-a făcut frunză nu l-a observat nimeni. Eu am depins de el! Eu sint ceea ce sint din cauza lui. Pînă și înjurăturile la adresa lui Velcescu se contabilizează în profitul meu. Și asta nu e drept. Mă simt solidar cu eforturile acestui Velcescu necunoscut. Reprezentăm amindoi economia socialistă românească și morala socialistă”.

Mă pasionează teatrul politic. Iar „Ștafeta nevăzută” este prin excelență o piesă politică.

Ne-am propus să exprimăm, în spectacolul nostru, patetismul ideii de echitate și al luptei pentru adevăr în raporturile umane din societatea noastră. Nu este vorba de o încercare de a polei teze și noțiuni abstracte. Am meditat, împreună cu autorul, la procesul atât de complicat pe care îl reprezintă transformarea conștiinței și nu am făcut-o seolastic, ci încercând să vedem în faptele care alcătuiesc acțiunea resorturile adânci umane ce stau la baza devenirii și formării unei noi morale, morala socialistă.

Poate că cea mai tulburătoare experiență pe care am făcut-o noi, actori, scenografi și regizori, a fost aceea de a privi cu ochi proaspeți adevăruri îndeobște demonstrate și acceptate și care din cauza aceasta riscă uneori să-și piardă puterea de influențare.

Dramatismul nașterii noului în conștiință am încercat să-l cuprindem fără eculcorări și cu profundă convingere interioară, tinzând ca pe fundalul unui cotidian netrăcut să punem în evidență caracterele profilului etic al revoluționarului zilelor noastre.

Emil MANDRIC

Gîndesc că pentru constru-
irea unei lumi mai bune e
nevoie să evităm pierderile,
orice fel de pierdere.

DISTRIBUȚIA:

Anghel Dobrian
Margareta Dobrian
Elena Tatu
Anton Giurcă
Mircea Sorescu
Romulus Iliescu
Constantin Boboc
Vasile Săvoiu
Dumitru Iacob
Spiridon Sturzu
Onoriu Chirileanu
Teodor Pătulea
Eufrosina Istrățoiu
Ieronim Orzea
Nicolae Irimia
Emil Adiaconesei
Petre Stogu
Dochița Nedelea
Ion Stoica
Secretara
Veniamin

CORNELIU DAN BORCIA
NINA ZĂINESCU
SIBYLLA OARCEA
MITICĂ POPESCU
GELU NIȚU
ERONIM CRIȘAN
VALENTIN URITESCU
BORIS PETROFF
CONSTANTIN MANEA
ALEXANDRU LAZĂR
MARIUS IONESCU
CONSTANTIN GHENESCU
EUGENIA BALAURE
CORNEL NICOARĂ
CONSTANTIN COJOCARU
MIRCEA BIBAC
ION MUSCĂ
LUCIA ȘTEFĂNESCU
EUGEN APOSTOL
ISABELA GALIȚA
MIHAI MARINESCU

Regia :
Scenografia :
Ilustrația muzicală :

EMIL MANDRIC
MIHAI MĂDESCU
Mihaela Sergescu

Paul Everac

ȘTAFETA NEVĂZUTĂ

ați
avea
tăria
morală?

Interviu despre responsabilitatea muncitorească.

1. Între schimburile din producție se deslășoară o continuă ștafetă nevăzută, care implică în primul rind responsabilitatea colectivă. Ce alternativă ați alege, într-o situație extremă care v-ar primejdi planul și reputația personală, predând schimbul următor instalația în condițiile cele mai normale, știind dinainte că veți fi depășit?

Silviu LUPAȘCU

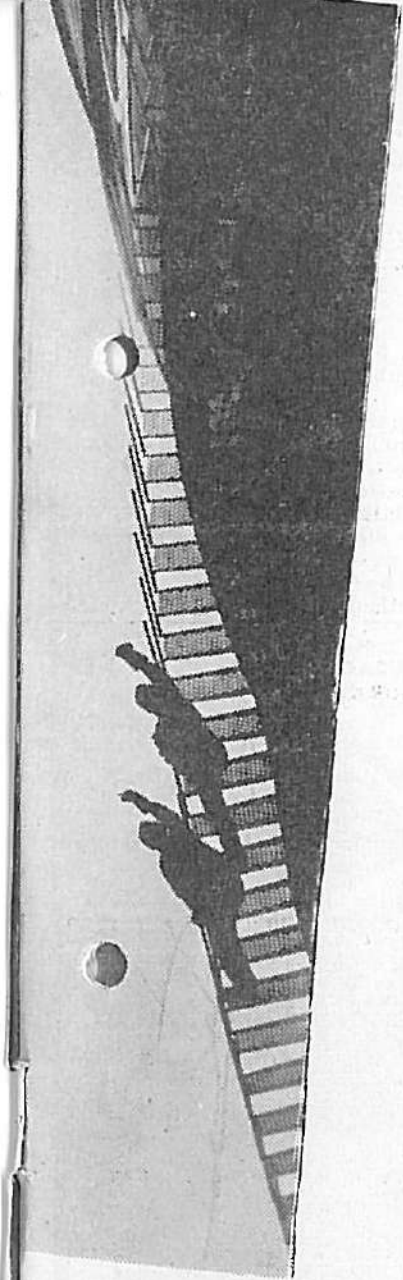
muncitor, membru al Comitetului de direcție al C. I. A. P. N.

Situații ca aceea despre care pomeniți sint frecvente în activitatea unei fabrici. Se mai pot întâlni, trebuie să fim cinstiți, și oameni care pentru „a se ridica”, pentru a ieși în evidență fac orice, ignorând chiar interesele întreprinderii. În ceea ce mă privește consider o asemenea concepție de muncă, de viață, ca fiind nedemnă. Fabrica cu colectivul ei nu este un loc unde se poate aplica „morala” lupului. Nu muncim pentru „a străluci” individual, pentru a ne satisface orgoliul mărunte. Avem scopuri superioare, scopul întregii colectivități, al fabricii. Dacă veți veni la noi în timpul unei avarii veți întâlni acolo, pe lângă cei mobilizați, de la director pînă la muncitor, și pe cei care și-au terminat serviciul, care trebuiau să se ducă acasă după orele de noapte. Au rămas să dea o mîna de ajutor, conștienți că e nevoie de priceperea fiecăruia în asemenea situații, fiindcă toți știu că viața lor este viața fabricii iar soarta acesteia acolo se hotărăște, atunci.

Constantin Monea

maistru principal, șef de schimb, fabrica Amoniac 2

Lucrez de peste 22 de ani în industrie iar ca șef de schimb de mai bine de 7 ani și în tot acest timp am avut de făcut față la tot felul de lucruri neașteptate. De fiecare dată am încercat să mobilizez și să mă mobilizez pentru a ieși din impas, dar niciodată pentru a ieși în relief. Pentru că fabrica nu ne permite acte gratuite. Ea nu este numai a mea, de pe urma ei trăim toți, de aceea, indiferent dacă voi fi întrecut de cineva sau dacă se va vorbi despre mine, grija și datoria mea este să veghez ca dereglarea să se estompeze nu să se amplifice. De aceea, problema pe care ați pus-o, pentru mine se pune astfel: între „reputația” mea și încrederea pe care colegii mei o au în mine, totdeauna optez pentru menținerea încrederii.

Gheorghe Maloș

inginer, adjunct al șefului serviciului A.T.M.

Un conducător are obligații sporite față de subalternii săi. El trebuie să vegheze permanent ca în viața colectivului pe care îl conduce să se instaureze corectitudinea, cinstea, echitatea. Spuneți-mi ce autoritate poate să mai aibă un conducător asupra celor pe care-i conduce dacă, propagând și pretinzând niște principii, el este în același timp și primul care le încalcă?

2. Ați putea recunoaște în fața celor care stabilesc recompense că un alt colectiv decît cel pe care-l conduceți, sau în care ați lucrat, a avut rezultate mai bune? Ce v-ar îndemna s-o faceți?

S. L.

Desigur, nu este nici o plăcere să constăți că altul e mai bun decît tine, că ți-a luat-o înainte. Dar asta nu poate să te determine să fii laș și necinstit. Ce glorie poate să-ți aducă laurii furati?

C. M.

Da, de ce nu? Este meritul lor. Nici mie nu-mi convine ca atunci cînd muncesc mai bine, să nu mi se recunoască acest lucru.

G. M.

Consider aceasta o datorie a mea. Fabrica nu este o cursă în care fiecare fuge pe culuarul său străduindu-se să iasă primul, ci un „joc” colectiv, ca fotbalul, sau ca ștafeta... Rezultatul final depinde de calitățile tuturor participanților. Nerecunoașterea valorilor autentice poate stabili o scară falsă a valorilor, cu o dublă pierdere: dezinformarea colectivului și diminuarea interesului celor nedreptățiți, deci o pierdere, deprecierea mea, sau a celor care nu recunosc valorile în ochii colegilor, a celor ce mă cunosc, deci altă pierdere.

3. Ați avea tăria morală să acordați încrederea totală altuia, să recunoașteți deschis în fața dumneavoastră și a colectivului dreptatea lui și să luptați pentru idelle pe care altădată le-ați respins?

S. L.

Ceea ce-mi spuneți constituie un moment aparte, după mine demn de toată atenția. Un muncitor în care nu aveai prea mare încredere face dovada că s-a maturizat. Este momentul cînd în schimbul tău a apărut un altul, la fel de bun sau poate mai bun ca tine. Deși poate părea curios acest lucru mă bucură „Iată, zic, a mai apărut cineva. Sarcinile noastre se vor împărți de-acum la mai mulți. Schimbul va munci mai ușor, sau mai mult, sau mai bine”. Și nu știu care e omul care să nu fie mulțumit cînd constată că lucrurile s-au schimbat în bine.

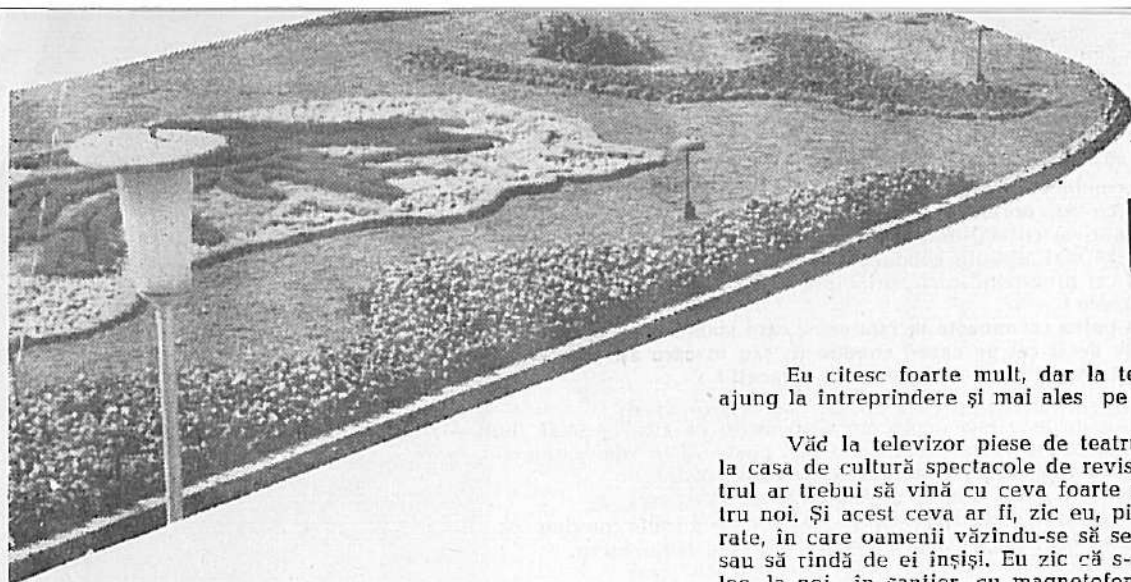
C. M.

Întotdeauna! Nu este vorba numai de respectul pe care mi-l port, sau de aprecierea colegilor, dar în viața noastră totdeauna adevărul trebuie să triumfe, indiferent de ce gîndesc eu sau altul.

G. M.

Da, din considerație pentru efortul intelectual depus, pentru că a reușit să găsească ceea ce eu știu cît de greu am căutat. Pentru că recunoașterea adevărului nu dovedește incapacitatea mea, ci tăria mea de a mă ridica peste chestiunile personale și a vedea scopul general, sensul mișcării societății, lumii...

interviu realizat de
inginerul Mircea RUSU

DIALOG

Eu citesc foarte mult, dar la teatru merg rar. Biletele ajung la întreprindere și mai ales pe șantier foarte greu.

Văd la televizor piese de teatru, la cinematograful filme, la casa de cultură spectacole de revistă, iar la teatru... Teatrul ar trebui să vină cu ceva foarte nou, foarte atractiv pentru noi. Și acest ceva ar fi, zic eu, piese cu întâmplări adevărate, în care oamenii văzându-se să se bucure, să se înfurițeze, sau să rindă de ei înșiși. Eu zic că s-ar putea face piese pe loc, la noi în șantier, cu magnetofonul, după care să se dea actorilor să se joace. Dar să se evite finaluri artificiale! Tare-mi doresc ca piesa să se sfârșească la fel ca întâmplarea din realitate.

Neacșu SURACHE
sudor, Șantier Roznov

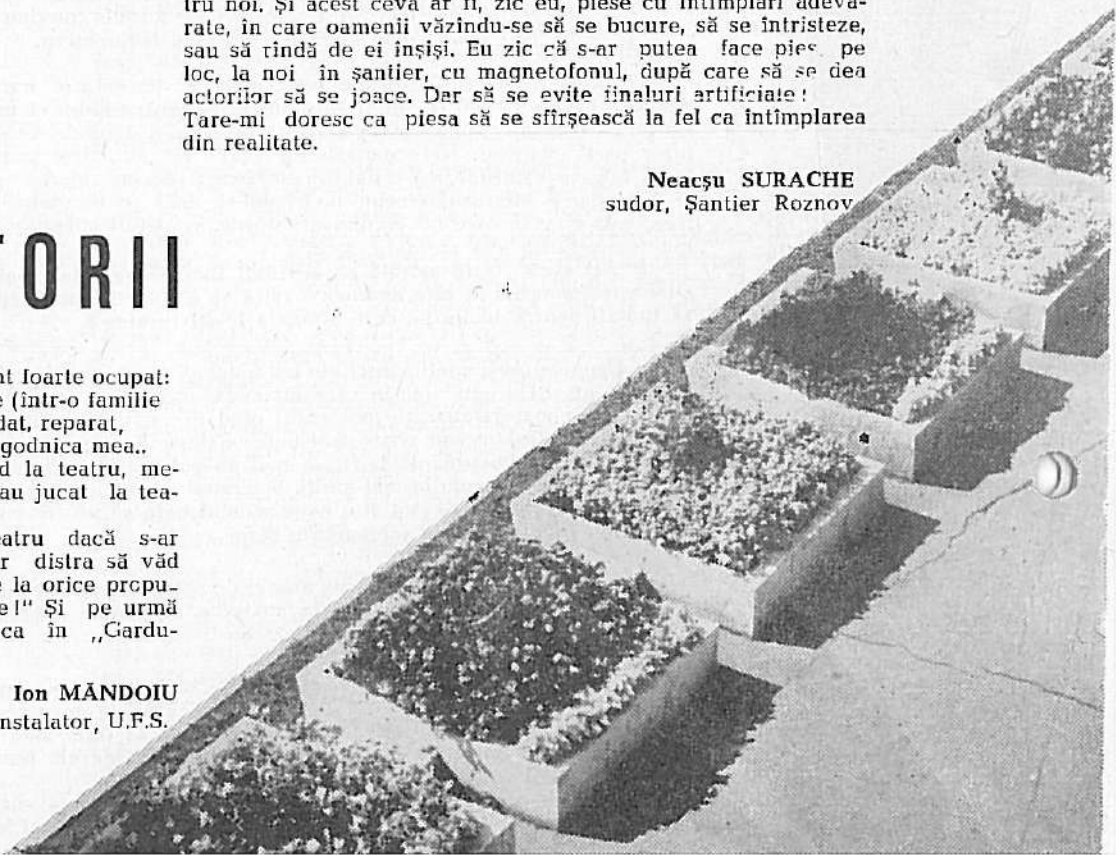
CU SPECTATORII

Trebuie să vă spun din capul locului că sunt foarte ocupat: cu munca, cu școala, cu diferite treburi casnice (într-o familie în care există un instalator tot ce trebuie sudat, reparat, strins în șuruburi... lui îi se cere) și, în plus, logodnica mea..

De fapt, dacă m-am dus din când în când la teatru, meritul e al ei. Dar cunosc toate piesele care s-au jucat la teatrul nostru din auzite.

Adevărul este că aș veni mai des la teatru dacă s-ar pune piese despre viața noastră de azi. M-ar distra să văd pe scenă un personaj ca inginerul nostru care la orice propunere ne spune: „Nu mă învățați voi pe mine!” Și pe urmă aș mai dori să văd actorii făcând „de toate” ca în „Gardu-Leopardu”

Ion MĂNDOIU
instalator, U.F.S.

Regia tehnică : Mihai Marinescu
Sufler : Vlad Buga
Producția : Gheorghe Petrescu

Colaboratori tehnici :

Coordonator tehnic : Dumitru Rotaru
Pictor executant : Thomas Mitis
Peruci-machiaj : Eugenia Popovici
Lumini : M. Pelipian și V. Popovici
Sunet : I. Puiu, I. Ciutu
Șeful atelierului de croitorie : Dumitru Dinu
Croitori : M. Drăgan, M. Borcea, Gh. Dumitru
Șeful atelierului de tâmplărie : M. Iliescu
Timplari : V. Sava, C. Stingu, C. Mihalache
Tapițer : C. Faraon
Șef mașinist : Vasile Căpitanu
Mașiniști : M. Angheliescu, Gh. Lungu, V. Hanganu, C. Lăzureac
 Gh. Pușcaș, I. Hirleață.
Recuzită : Ion Tomuleasa, D. Năstase
Cabiniere : El. Munteanu, Maria Lungu

